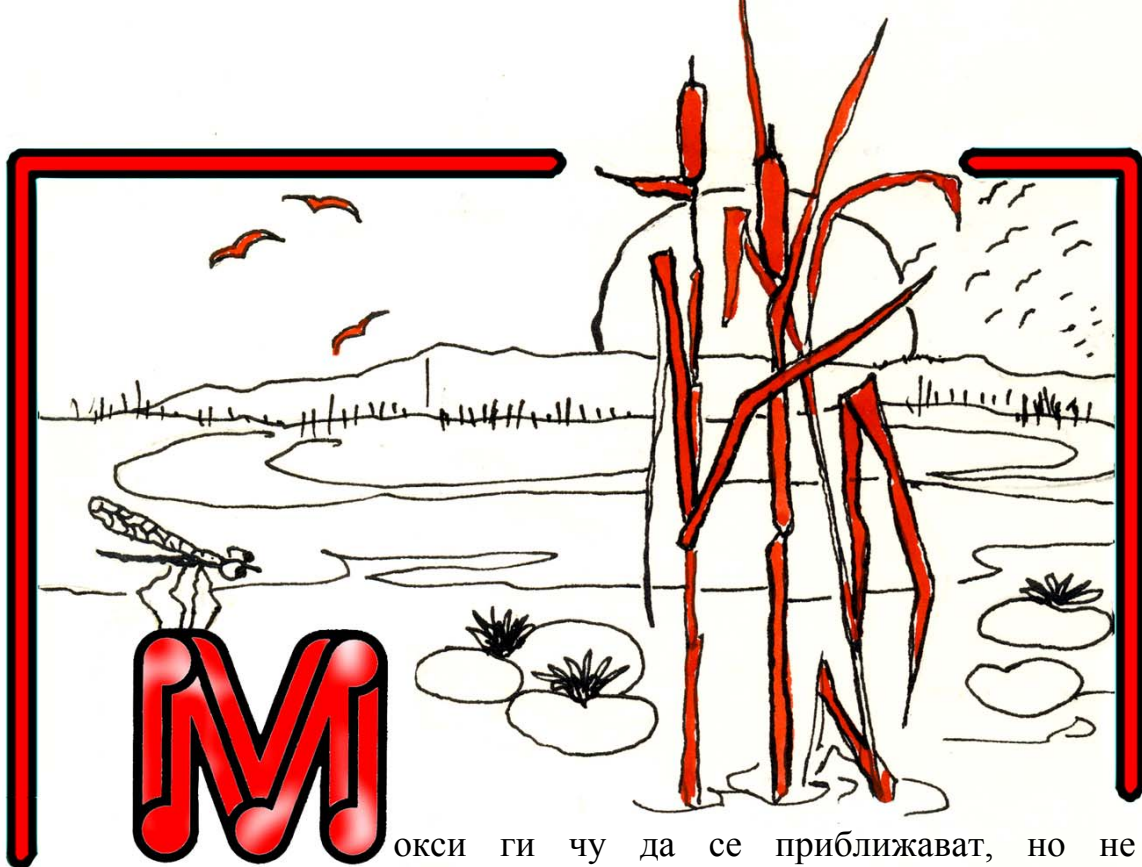

СИНЬОТО ФЛАМИНГО

Мокси ги чу да се приближават, но не помръдна, все още му се спеше, а освен това смътно усещаше, че има да се случват нежелани събития: цели три дни не го бяха търсили, нервната му система се уталожил, някогашното му спокойствие се възвърна и вече чувстваше нещо като скука. С хилядолетния си опит магарето бе разбрало, че няма нищо по-привлекателно от скуката. Колкото по-сучно – толкова по-добре. Сучая, значи съм спокоен, нищо не ме боли, нищо не ме вълнува.

А сега тези се приближават и кой знае какво са намислили, особено като мълчат.

– Колко е часът? – запита Мокси и опъна нозе.

Димби погледна часовника си и каза:

– Трийсет и седем.

– Това много ли е, или малко?

– Напротив – успокои го Димби.

– Ако продължаваме да разговаряме и да не правим нищо обаче – каза Домби, – часът ще стане много повече.

Мокси се изправи и се прозя. Лъчите влязоха в устата му и осветиха пространството, уредено с език, зъби и гърло – цялата мобилировка на устната му кухина се радваше на отлично здраве. И опашката. Тя се раздвижи на свой ред и както винаги, беше сърдитата на тялото.

– Нещо се е случило – забеляза Димби.

– Смяташ ли? – запита Мокси.

– Вече трети ден, откакто не се обаждат.

– Това е добре – каза Мокси. – Когато не се обаждат, аз съм добре и се успокоявам, наяждам се и се замислям за хубави неща,

животът става приятен, вглъбявам се в себе си и изведнъж ми хрумват особени мисли, например че съм магаре, че съм на полянка и си паса, наблизко тече река, горе пеят птички, в небето се плъзгат облачета, а аз паса и всичко се върти около мен. Появи ли се обаче ОНЯ, всичко се завъртява обратно, аз ставам нищо, вие ставате нищо, стърчи само той, сякаш той е всичко, а ние заедно – едно нищо. Запомнете от мен: той е егоист и се смята за нещо по-голямо дори от нас тримата, взети заедно, което е нескромно и противоречи.

– На кое?

– Затова ви казвам – край! Щом го няма, значи го няма и никой не ни дава право да се питаме защо го няма. Освен това той е луд. Помните, нали?

– Помним.

– Как подпирахме.

– Да.

– Стената си стърчеше от векове там, а ние изведнъж започнахме да я подпираме. Станахме за смях на жабите. Прав ли съм?

– Прав си.

– Няма да го търсим.

– Добре.

– Смята се за велик, мисли, че слънцето се върти около него, а то не се върти около него, така ли е?

– Прав си – съгласи се и този път Димби, – но от него няма и следа.

– Той ни смята за едно нищо.

– Така е, но от три дни никой не го е виждал.

– Нищо чудно, ако изведнъж заяви, че е великан. Прав ли съм?

– Прав си, но го няма.

– Какво като го няма?

– На мен и Домби ни е мъчно.

– Мъчно ви е, да, мъчно ви е, защото го няма да дойде и да ви каже, че сте едно нищо, а той – всичко. Затова ви е мъчно. Какво искате от мен?

– Затъжихме се и за теб.

– Къде ще ходим?

– Където кажеш.

– Предлагам да отидем на Резедавия.

– А няма ли да го търсим?

– Ако случайно го намерим, докато се къпем – да, но да го търсим специално – не.

Димби и Домби се съгласиха. Те заявиха, че това е добре: няма да търсят, а ще се къпят и ако случайно го открият някъде наблизко – добре, а ако не го открият, тогава ще решат какво да правят, може и да го потърсят. Като повървяха около петнайсет минути, Мокси се досети за нещо, с което не бива да се съгласява, и заяви, че го заблуждават, но като помисли още малко, реши, че не го заблуждават, но за всеки случай постави въпроса направо: заблуждават ли го, или не го заблуждават. Димби и Домби казаха, че не го заблуждават, и тръгнаха отново. Чак когато влезе във водата, Мокси изведнъж разбра, че го заблуждават.

– Заблуждавате ме! – каза решително той.

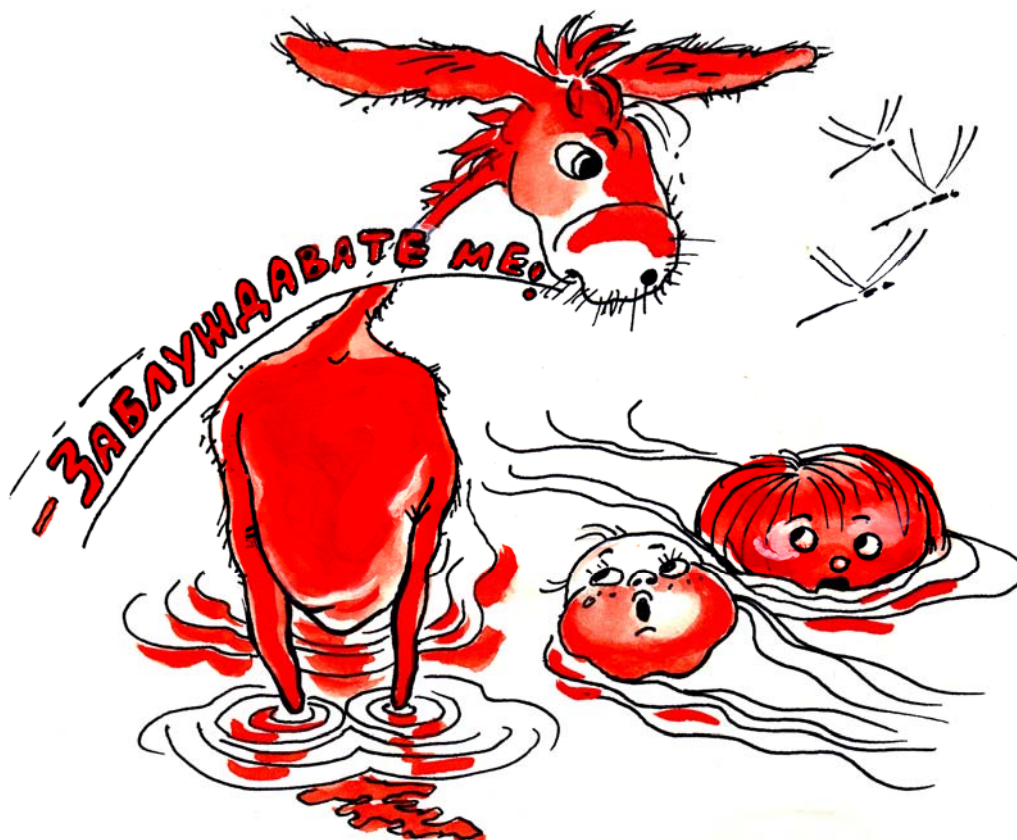
– Добре де – рече Димби, – като излезем, ще видим дали те заблуждаваме.

Като се излегнаха на пясъка, Мокси се замисли още и реши, че наистина не го заблуждават и че се е заблудил, като е допуснал такова нещо за приятелите си.

– Всъщност наистина сме те заблудили – подхванаха разговора Домби, – защото ти казахме, че няма да го търсим, а ние всъщност го търсим непрекъснато.

– Но не и специално – рече Мокси.

– Е да – съгласи се Домби.

Лежаха и усещаха приятното гъделичкане на мушиците. Те прехвърчаха от ухо на ухо, от нос на нос. Полежаха, отново се окъпаха, пак полежаха, поразговаряха и млъкнаха. Както си му е редът, загледаха се в небето и си направиха няколко картинки от облаците, след което всеки поотделно започна да мисли за Лиско. Ето че стават недопустими неща – дните минават, а от него няма и следа. Няма лисиче, няма приключения, наоколо пълно само с приятни неща, а скуката се оформя като нещо, което можеш не само да усетиш, но и да пипнеш. Вярно, по едно време Димби пипна някакъв камък и помисли, че без да ще, е пипнал коляното на скуката.

– Защо пък да не потърсим и специално? – запита Димби. – Какво ни е направил, че да не го търсим официално? Какво току сте ревнали срещу Лиско?

С всяка изказана дума Димби повишаваше тона, после се изправи и започна да ръкомаха:

– Без Лиско ние щяхме... Какво щяхме да бъдем без Лиско, кажете де? Какво сте ревнали срещу него, какво ви е сторил? Мокси, кажи какво ни е сторило лисичето?

Мокси помълча известно време, но после извика изведнъж на свой ред, че лисичето им е сторило много лоши неща и може да се

каже, че нито едно от нещата не е било добро, освен дето им спечели една кошница ягоди на конкурса за най-дългото име. След което Мокси продължи:

– Какво е животът? Животът трябва да се живее. А ние не го живеем. Вместо да живеем, правим си приключения, от които се чудим как да се измъкнем. Откакто се помня, само се измъквам. Ми то от измъкване не ми остава време да живея. Вместо да живея и да паса, аз се измъквам. Така ли е? – Димби и Домби мълчаха. – И сега... Да вземем това, че вече три дни го няма. И то на нищо не прилича – вместо да си живея живота и да си паса, в момента се питам къде ли е отишъл и защо го няма. А това ме безпокои. Лиско ни безпокои, ето какво искам да ви кажа. А на всичко отгоре, когато се появи, вместо да се шмугне кротко между нас, той ще ни струпа нещо на главата. Така ли е? Той се мисли за всичко, а нас – за нищо. Това аз няма да допусна, да ме смятат за нищо, и няма да отивам никъде, нито да го търся, нито нищо...

Докато завършваше последното изречение, Мокси гледаше лицето на лисичето. Стори му се много бледо и обърнато отвън навътре, от светлината на деня към тъмнината на вътрешността му. Същото бяха почувствали Димби и Домби. Какво беше станало? Откъде се беше взело това извъръщане отвън навътре, от деня към вътрешността?

– Лиско, ти си блед! – рече уплашено Мокси. – Приятели, нали е много блед? За първи път го виждам толкоз блед. Майчице, колко си блед!..

Лиско направи опит да се усмихне, от туй сякаш избледня повече.

– И си отслабнал – забеляза Домби.

– Кльощав – рече Димби. – Какво ще те правим такъв блед и кльощав?

– В момента се сбогуваме – отвърна лисичето. – А трябва да ви кажа, че изобщо нямаше и да се сбогуваме, ако не ви срещнах тук. Пожелавам ви всички хубави неща наведнъж.

– Какво?

– Да ви се случват все весели работи.

– А на теб?

– Мен ме оставете, задраскайте ме, не ме споменавайте и в разговорите си... Довиждане, Мокси!.. Довиждане, Димби!.. Довиждане, Домби!.. Отново тръгвам по света, но крачката ми е несигурна.

Като изрече това, лисичето се обърна към пътеката и се отдалечи, те видяха тъжната му опашка, направи им впечатление, че тя не изчезна, а се стопи, толкоз бавно се отдалечаваше – толкоз бавни бяха стъпките на лисичето, сякаш за първи път не знаеха нито къде отиват, нито защо.

Димби, Домби и Мокси мълчаха. Има неща, на които можеш да откликнеш поне с въпрос, но тук... Държането на Лиско беше необикновено, такъв те никога не са го помнили и всеки за себе си беше странно убеден, че няма защо да се обажда, тъй като ще попречи на някакво предопределение.

– Чухте ли – каза най-после Мокси, – той си отива завинаги и въпреки туй нямало да се обади, ако не беше ни срещнал случайно. Нямало и да се сбогува. Това е той и тази работа няма да свърши весело. От приключението със стената виждам как нещата стават все по-тъжни.

В своето бавно тръгване Лиско чу тези думи на магарето и все пак дори не помисли да се върне, а можеше да хвърли последен поглед на Резедавия вир, на дърветата край него, да се сбогува с пъстървите, да се докосне до приятелите, да се отдалечи с достойнство. Но с много сълзи, помисли си лисичето, парене в очите и недомлъвки. А така – тръгваш и край.

Денят започваше добре, с ярко слънце, прохладно небе и меки облачета, понесени на юг.

Нещо му подсказваше, че и той трябва да върви на юг, към топлите далечини, към особените неща на земята. И като тръгна по пътеката, тъжното му настроение неусетно започна да чезне. За тази работа си имаше обяснение – пътят го зовеше, новите впечатления го очакваха навред, отдалечаваше се от познатото и се приближаваше към непознати области, които нямаха имена или пък, ако имаха, не му бяха известни. За кой ли път върви към неизвестността? Но този път неизвестното ли го зове, или нещо друго? И какво точно беше то! Как се беше появило изведнъж като видение?

По обед, когато слънцето се вдигна високо, лисичето се оттегли на сянка под голямо дърво и чу гласчето, което му извика:

– Не пипай ореха, не виждаш ли, че е мой!

Лиско погледна надолу и видя ореха. Беше добър, с гладка черупка. Мравката стоеше до него, а очите ѝ хвърляха мълнии.

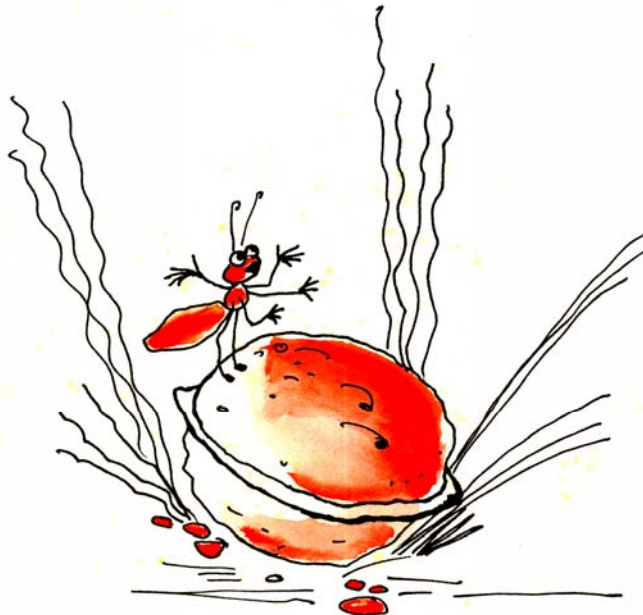
– Какво има?

– Той е мой! – изкрещя повторно мравката.

– Добре де, твой е.

Лиско се излегна по гръб. Между клоните на ясена блестеше небето. Гората нова, но небето същото, облаците и те същите, а там, на юг, казват, небето ставало друго, облаците също се променяли, звездите били съвсем други и ако успееш да намериш сред безкрая онова езеро, което...

- Орехът е мой! – настоя мравката.
- Съгласен съм – отвърна лисичето.
- Няма да го пипаш!
- Няма да го пипам.
- Той е мой!
- Добре.
- Целият.
- Добре де!
- И да не си посмял!
- Какво ще го правиш?
- Той е мой!
- Давам ти го.
- Не ми го даваш, той е мой. Аз го намерих.
- Остави ме да спя, защото мисля за нещо красиво.
- Да не го пипаш!..

Лиско се извърна на другата страна и видя зеления хълм, по който се покачи видението на езерото с тръстиките. Търсеше къде да настани езерото, страхуваше се, че ще го разлее по склона, и за сигурно го намести в подножието, на мястото на дъбовата гора. Езерото застана добре, но дъбовете някак не му подхождаха.

Лисичето ги премахна и на тяхно място настани тръстики. Така – да. Сега заприлича на нещо. Ето, вече може да се появи и онова...

На това място Лиско задряма и поспа около час. Събуди го някаква суетня.

– Кажи, ще кажеш ли?

– Ще кажа.

– Обещай.

– Обещавам.

– И ще кажеш, така ли?

– Обещавам – рече отегчено втората мравка и изчезна.

До ореха беше останала само първата мравка, но туй не беше за дълго. Втората мравка се върна, следвана от пет или десет хиляди мравки, които надойдоха и заградиха ореха. Лиско се отмести да не пречи. Мравките цъкаха, учудваха се, издаваха възклицания и потръпваха.

– Ще кажеш, нали?

– Ще кажа! – обеща втората мравка.

– Добре де, какво ще кажеш?

– Ще кажа, че ТИ намери ореха.

– На кого ще го кажеш?

– На царицата.

– Точно така, за орден. Защото АЗ го намерих и остави това, ами един великан искаше да ми го вземе. Влязох в бой, отнех му ореха и го предавам на държавата. Спокойно – обърна се мравката към Лиско, – това са си наши работи.

Лиско смигна в знак, че разбира.

– Кво да правя – продължи мравката, – че намерих ореха, намерих го, че повиках помощ, повиках, но добре е това да се запомни. Орденът си има значението.

Лиско смигна повторно.

– И без орден може, но с орден се живее по-добре. Лично аз никога не съм се натискала, но като гледам какво правят останалите, викам си, само ти ли ще си такава... И сега, като намерих ореха, защо пък да не кажа кой го е намерил... Глей сега, глей каква битка се разгъва. Тези, които ги няма в търсенето... Глей сега кво става – отиде ми ордена. Боже, кво ми трябваше!.. И с великани се бих, но с тези не се излиза на глава.

Край ореха се бяха наредили дузина едри, охранени мравки, от които се излъчваше важност. Докато хилядите мравки цъкаха безспир наоколо, дебелите не помръдваха, а само оглеждаха черупката. Някои се приближиха, опитаха коравината ѝ с челюстите

си. В същото време хилядите от средните редици започнаха да шепнат нещо, но какво... Лиско се приведе напред и дочу – мравките хвалеха дебелациите, че са намерили такъв голям и хубав орех. Лиско се учуди, но замълча. Към дебелациите се мъчеха да си пробият път стотици мравки и почти всички успяваха, и всяка една прошепваше в ушите на дебелациите по нещо много тихо. Лисичето напрегна слух, то се приведе към първата мравка, която бе намерила ореха.

– Какво се шепне там?

– А, нищо, това са доносниците, долагат какво говорят някои в този върховен момент.

– Какво говорят някои?

– Че орехът не е намерен от дебеланковците.

– Значи истината се шепне! – удиви се Лиско. – А защо толкоз доносници? Десет хиляди мравки, пет хиляди доносници.

– Шест!

– Добре де, а кой ще изяде ореха?

– Царицата.

Хилядите се отстраняваха и правеха път. Царицата пристъпваше заобиколена от стотина пъргави и излъскани до метален блясък телохранители, които въртяха пъргаво глави и оглеждаха тълпата. Дебеланковците се втурнаха към нея и от своя страна също започнаха да доносничат, всеки долагаше това, което беше чул, но добавяше и по нещо ново. Царицата изслуша внимателно всички доноси и чак тогава се приближи до ореха. В същото време арестите в някои от крайните редици се извършиха безшумно, тактично, със завидна обиграност. Обвинените в туй, че са се усъмнили, изчезнаха, а старейшините предложиха ореха на Царицата с думите:

– Това намерихме – това ви даваме.

Лиско потърси първата мравка и я запита защо не излезе пред всички да заяви най-после кой е намерил ореха, в края на краищата – тази е истината.

– Да не съм луда – рече мравката и се скри.

Около ореха се завъртяха игри и фестивали с участието на певци, танцьори и гимнастици. Поети прочетоха стихотворения за намерената от Царицата ценност, която народът ще изяде. В продължение на няколко часа тържеството се разви по всички правила, а накрая увенчаха с орден Царицата, задето е намерила и подарила орех на народа. По този начин Царицата получи хем орех, хем орден, старейшините получиха ордени и обещание, че ще изядат едната четвърт от ореха, доносниците получиха благодарствени

медали, а народът получи чувството, че притежава огромен вкусен орех, който е негово достояние. Всички бяха доволни. Всъщност Царицата не можеше да изяде повече от една четвърт, другите три четвърти щяха да изядат старейшините, но те даваха да се разбере, че ще изядат само едната четвърт, а Царицата три четвърти, докато народът имаше чувството, че орехът е негова собственост и пращаше благодарствени телеграми и поеми, написани от поетите. От тези песни и поеми Царицата знаеше, че народът е притежател на орех, който всъщност си беше неин и само тя можеше да каже каква част ще даде на старейшините, които, от своя страна, знаеха, че Царицата, да се убие, не може да изяде повече от едната четвърт, и на тях се падат три четвърти от ореха на народа. И все пак най-щастлив беше народът, който смяташе, че ще изяде целия орех, това се говореше навсякъде, дори вече го обявяваха за изяден.

Но орехът стоеше все още в центъра, цял, и слушаше поемите, написани в чест на намирането му от Царицата. Царицата също слушаше. И в този момент някой се промъкна до нея, повдигна се до ухото ѝ: някой казал добре де, пеете псалми за ореха и се карате на кого да бъде, но как ще го пренесете до дупката? Царицата нареди веднага този, който е казал това, да се арестува. Песните и танците продължиха още, но вече никой от старейшините не слушаше и не гледаше, всеки бе завладян от една мисъл: наистина, как ще вкараме това огромно нещо в дупката и как ще го домъкнем чак до тронната зала на Царицата. Това не ме интересува, подслуша мислите им Царицата. Докато песните, поемите, гимнастическите упражнения и псалмите течаха, на преден план бе изтикана техническата мисъл. От нея се искаше да каже как. Но тя не можа да каже. Тогава се надигна поетическата мисъл. Поетическата мисъл нямаше сили да помести ореха нито на милиметър, но можеше да напише статии и стихотворения против техническата мисъл. За техническата мисъл се каза, че тя не е никаква техническа мисъл, всички технократи бяха обезглавени и се пристъпи към преместването на ореха с примитивни, нетехнически средства. Десет хиляди мравки се наредиха зад ореха и започнаха да изслушват речите на десет хиляди оратора за това, че орехът трябва да се натисне и да се търкулне към дупката на Царицата. Тогава никой не мислеше дали дупката е достатъчно голяма да погълне ореха, тогава беше време на речите. И тъй като ораторите бяха повече от присъстващите, всеки, като си каза думата и като се оттегли, до ореха останаха само старейшините и Царицата.

– А! – каза Царицата. – Какво стана?

– Не знаем какво стана – рекоха старейшините. – Можем да произнасяме речи, а не да тикаме орехи.

– Добре де – рече Царицата, – ами сега?

– Сега нищо.

– Сега ще тикате ВИЕ!

Старейшините се наредиха зад ореха и започнаха да тикат, но орехът не се и поклати. Така е, призна един от старейшините, научихме всички да произнасят речи – всеки говори и изчезва, а кой ще тика?

– Народът е станал хитър – забеляза друг. – И си гледа кефа, прави се, че участва, а всъщност не участва.

– Народът само консумира.

– Добре де, какво консумира, щом орехът е при нас!

– Консумира други неща, а на нас ни оставя ореха.

– Брей, че той тогава се е изхитрил!

– Изхитрил се е я!

Царицата пожела да знае за какво говорят старейшините. Старейшините ѝ казаха, че народът се е изхитрил.

– Не може да бъде – рече Царицата, – не чухте ли какви речи се произнесоха!

– Чухме.

– Тогава млъкнете и го доведете.

Старейшините доведоха народа обратно. Царицата се изправи до ореха и заяви, че това нещо е достойние на всички и трябва да влезе в дупката на мравуняка. Народът обаче каза ура. Царицата каза, че сега, както си викат ура, добре е всички да започнат да тикат. Народът завика още по-силно ура и се направи, че тика. Наистина, създаде се величествено впечатление, че народът участва в тикането на ореха към дупката на мравуняка, Царицата и старейшините бяха убедени в това, а всъщност орехът продължи да си стои на мястото. Повечето от присъстващите бяха получили впечатление, че орехът се търкаля, те можеха дори да се закълнат в това, но орехът продължаваше да стои на място и Царицата се принуди да извика:

– Стойте! Какво става тук! Ясно се вижда, че орехът върви, ясно се очертава тикането му от народа, а орехът не върви, а стои. Не се е поместил. Как става това? Философи, теоретици, как става туй?

Философите и теоретиците това и чакаха, втурнаха се и доказаха, че орехът не стои на място, напротив, стремглаво върви към дупката. От това бяха доволни много мравки, но някои не бяха

доволни или се правеха на такива, затова се издаде друга заповед: тъй като орехът наистина върви напред, но трябва да тръгне още по-бързо напред, необходимо е да се впрегнат всичките сили на мравуняка. Мобилизираха се дори професорите от университетите. Когато и те се включиха, всички видяха, че орехът се търкаля стремглаво към дупката. Отново ура. Орехът слушаше всичко туй и се чудеше на ума им, единствен той си знаеше, че не се е помръднал.

Тогава Лиско, който наблюдаваше от страни, се удиви от едно нещо: орехът си стоеше като камък на мястото, всички викаха ура, хвалеха движението напред, правеха се, че тикат, и отново викаха и пееха, непрекъснато уверяваха Царицата в движението напред, а и самата Царица ги уверяваше, че се движат към дупката. Най-нахални се оказаха поетите. В стиховете си те бяха вкарали вече ореха в дупката, макар че отделни личности, мерейки ореха, като мереха и дупката на мравуняка, нееднократно забелязваха, че орехът е по-голям от дупката.

Лиско се усмихна, по едно време му хрумна да удари ореха с лапа или да го открадне, но нещо му подсказа, че не бива да прави туй. Каза си: по света има какво ли не, защо да няма и това, заряза мравките и тръгна по пътя си. Вече не знаеше и не можеше да отгатне нито колко е вървял, нито колко се е отдалечил от Резедавия вир. Само си помисли: Чакай, Лиско, защо мериш разстоянията от Резедавия, какво е той за теб? Резедавият вир е мястото на удоволствията, отвърна си лисичето, там се къпем, плуваме и се радваме, всъщност то е нещо важно в живота ни. Правим каквото правим, дори след най-страшните приключения винаги отиваме при него, за да се изкъпем. При едно посещение при вира от нас се смъкват умората, страхът и неприятните усещания. Там всеки става добър, дори Мокси не мърмори, а плува или се излежава на сянка. А мравките нямат такъв вир, никой няма подобен вир, само Лиско и Мокси, Димби и Домби.

* * *

Някои все още продължават да твърдят, че проклетият жабок Чими няма сърце, и по всяка вероятност е така. Чими има сърце само тогава, когато трябва да се страхува. В момента той стоеше зад дънера на една стара бреза и се страхуваше. През полянката бе преминало нещо много особено, почти страшно, такова нещо жабокът никога не беше виждал и се питаше какво ли може да означава, на кого е притрябвало и какви ли можеха да бъдат последиците от него. Преди да отговори на тези въпроси обаче,

жабокът предпочете да се оттегли и да си отговори на въпросите отдалече. След като се отдалечи с бягане, той се сети за ОНИЯ. Според жабока Чими ОНИЯ не само, че можеха да отговорят на въпросите му, но бяха длъжни да сторят това. Къде да ги намери обаче. При реката, разбира се.

Чимиджимичамиджоми се отправя към Резедавия вир.

Проклетниците се оказаха там, току-що излезли от водата, излежаваха се на слънцето. Разбира се, магарето използваше почивката и за похапване. Вярно на навиците си, то отскубваше по стръкче тревичка, отгърсваше капките от тялото си и пропъждаше с опашка някоя мухичка. Дебеличкият и слабичкият лежаха с коремчета към земята. В устите им блестеше по една тревичка, сякаш подражаваха на магарето в пасането. Но преди да се приближи, Чими видя как слабичкият Димби се обърна по гръб и се загледа в небето. Без да ще, жабокът също погледна нагоре. Там както винаги нямаше нищо – няколко облачета и нищо повече. Тогава за какъв дявол това хлапе зяпа небето? Сякаш има кой знае какво, а всеки знае, че няма нищо. В най-добрия случай – облаци или пък някоя птичка. Това нервираше особено много жабока. Изобщо някои същества се нервират много, когато разберат, че други

същества виждат важни неща там, където първите същества не ги виждат.

- Приближава се Чими – прошепна тихо Домби.
- Сигурно носи някаква проклетия – рече тихичко Димби.
- Само да не ни набута в нещо неприятно – прошепна Домби.
- Но ние ще внимаваме, нали? – обади се Мокси.
- Първо да го изслушаме – рече Димби.
- Не! – извика силно Мокси. – Сега съм тъжен и не ми се влиза в приключения!.. Когато съм тъжен, ми се пасе.

– Всички сме тъжни – отвърна Димби, – но това не пречи да го изслушаме.

- Не искам! – издигна глас Мокси.
- Какво вика този? – запита Чими, като се приближи.
- Махни се! – изрева Мокси.
- Защо да се махна?
- Дразниш!
- Добре де, ще се махна.

Чимиджимичамиджоми започна да се връща, той беше сигурен, че ще го повикат обратно. И не се излъга.

– Чими!

Позна гласа на Димби, вторият по важност сред компанията им – така му се струваше на Чими, че Димби е вторият след Лиско.

- Ела и кажи какво имаш да кажеш – обади се и Домби.
- Ти там, Димби ли си, какво си, защо гледаш небето и например, като го гледаш, виждаш ли нещо в него?
- Че там има сума ти работи – отвърна Димби.
- Какви например, аз нищо не виждам.
- Приятни.
- Приятни?
- И можеш цял ден да ги наблюдаваш... Кажи какво е станало? Чими откъсна поглед от небето.

– Много се изплаших – започна той. – Лежах си зад един дънер или може би пред, а може и да не лежах, по-скоро стоях, когато изведнъж през полянката мина най-големият проклетник на света. Той е по-проклет и от мен, ще знаете.

- Е? – извикаха слушателите.
- Нищо, мина.
- И какво?
- Много ме уплаши.
- Как те уплаши?

– Беше тъжен, имаше вид на нещо, което отива много далече, и ся... сякаш за... завинаги. Разбирате ли? Понякога някои неща изведнъж придобиват вид, че си отиват и няма да се върнат.

Мокси престана да дъвче и се изправи. Домби също. Димби започна да навлича панталонките си.

– И какво те тревожи? – попита Домби.

– Та чак се уплаши? – попита Димби.

– Уплаших се – призна си Чими. – И искам да знам за какво си отива. Вие без този проклетник сте заникъде. Все едно, че ви няма на света. А той имаше вид на нещо, което си отива.

– Слушай, Чими, него от време на време го хваща сърбеж по петите. Хване ли го, той напуска Тихата гора, забравя Резедавия вир и заминава на самостоятелни приключения. Тогава ние се излежаваме и го чакаме.

– Не е така! – настоя Чими.

– Сега ти ли ще знаеш повече от нас? Лиско си има и един отделен живот.

– Не е така! – настоя повторно Чими. – Той имаше вид на нещо, което няма да се върне никога. Затова съм при вас, да ми кажете за какво си отива. Много тъжен, чак опашката му беше тъжна. И тя имаше вид на опашка, която хич и не смята да се върне.

Мокси заплака. В лявото му око се образува голяма бистра сълза. В сълзата се отразиха Димби, Домби и Чими. И тримата приличаха на топчета. Толкова бяха закръглени.

– А на мен тази личност ми е необходима – продължи да обяснява жабокът. – Аз още не съм доказал на този тип, че съм по-голям проклетник от него. Досега ме е побеждавал няколко пъти, но ето че настъпи моментът да го победи завинаги, а той бяга.

– Къде го видя? – Димби се облече напълно.

– На Брезовата полянка.

– Накъде отиваше?

– На юг.

Мокси попита къде се намира юг. Казаха му. Без да отрони дума, той тръгна. Потегли и Димби. Само Домби се колебаеше, страхуваше се, че там, дето отиват, навярно предстояха страшни и непосилни за изживяване лудории, но можеше ли да устои? С лисичето се беше случило нещо съвсем неразбираемо. Не съществуваше сила на света, която да спре приятелите му.

Добре, но Чими? Защо и Чими тръгна след всички? Туй пък беше най-трудното за разбиране. Да вярваме ли на жабока? Той

заяви, че би изминал не знам колко си път не за друго, а само за поредната си проклетия.

Димби, Домби и жабокът се откъсваха за първи път от постоянните си места, където живееха – от Тихата гора, Голямата поляна, Брезовата полянка и Резедавия вир; те никога не бяха виждали широкия свят. Що се отнася до Мокси, на него този свят му бе добре известен, някога бе успял да отиде чак до морето. За малко да го види. Само да не бяха сочните магарешки бодили, порасли по склона на Медения хълм. Проклетият Меден хълм, който попречи на Мокси да види морето.

Минаха и през Полянката Където Е Изправен Варела. Чими благоразумно заобиколи варела. Да попаднеш три пъти за един тъй кратък живот в дупката на варел, е много, а Чими бе попадал вече два пъти...

* * *

На осмия ден от пътешествието си лисичето се озова пред една зеленчукова градина, но не тя предизвика интереса му, а този, който стърчеше сред нея. Състоеше се от части: широкопола шапка, черен костюм и вехти обуца, но с връзки.

– Плашило съм! – рече внезапно той. – Плаша гаргите. Ела, господарят го няма.

Лиско се огледа, вслуша се в затихващите удари на сърцето си и влезе в градината.

– Приличате ми на човек – каза той.

– Нали? – съгласи се радостно плашилото. – Малко ми трябва, за да стана човек. Имам шапка, костюм и обуца, но чувствам, че все пак ми липсва нещичко.

Лисичето не свалеше очи от бърбривкото пред себе си.

– Така ли е?

Лисичето се съгласи и добави:

– Липсва ви само това, което би трябвало да запълни дрехата и шапката. Но отдалеч...

– Вие кой сте?

– А, аз съм едно нищо и никакво лисиче.

Плашилото кимна с шапката си.

– Вижда се, че сте незначително, много сте ниско, едва се подавате от земята. Накъде сте се отправили?

А сега де!

– Вървя.

– Вървите.

– Скитам.

Плашилото въздъхна:

– А аз стоя, откакто се помня вися на тази греда под слънцето и дъжда. И все пак нямате ли цел?

– За кое?

– В скитането.

– Не мога да ви се разкрия, виждаме се за първи път, не се познаваме, нито ще ставаме приятели, не мога да задоволя любопитството ви.

– С това ще ме убиете, защото вися и нямам забавления. Вися и плаша гаргите. Страшилище за птиците. Видят ли ме, песните им секват.

– Ми не ги плашете.

– Плаша ги с това, че вися.

– Тогава не висете.

– Какво?

Костюмът и обувката се сгърчиха от учудване.

– Какво казахте?

– Слезте от гредата.

Плашилото се сгърчи отново.

– И като сляза?

– Превърнете се в скитник, на такъв приличате.

Плашилото кихна.

– Хм! – каза след това.

– Опитайте – продължи да се шегува лисичето, – напуснете градината и разгледайте света. Тръгваме ли?

– Хм! – отвърна плашилото. – Като си помисля, настръхвам.

– Тогава висете! – Лисичето се обърна. – Бъдете страшилище, плашете птиците и служете безропотно на господаря си!..

– Чакайте!

– Довиждане.

Плашилото отново остана самичко, обаче отсега нататък под шапката му закипяха мисли. Колко спокойно и хубаво беше по-рано в шапката – тихо, гладко, празно... А сега... мисли, колебания и омраза към господаря.

Лисичето подкачаше надолу по пътя си, доволно, че поне временно го е напуснало кафявото настроение. Запита се – да съжالياва или да не съжالياва за внесения смут под шапката на плашилото. Нямах много право, каза си лисичето, ти наруши спокойствието му и го остави да се разкъсва от въпроси. Всеки знае,

че плашилото е сглобено и поставено да плаши, за друго то не става и никой няма право да променя начина му на живот.

Лиско забави крачките си и спря, обърна се към зеленчуковата градина, дори понечи да се върне, но се разколеба: така поне ще прогоня суката му, това плашило само виси в безделие.

И отново тръгна.

Всеки нов ден разкриваше разнообразието си. Пред очите на малкия пътешественик картините се сменяха. Нови гори, нови хълмове, реки, пътеки. Само слънцето си оставаше същото. И настойчивостта на онова в него, което го бе позовало да тръгне към видението си, упоритостта на неразбираемата тъга.

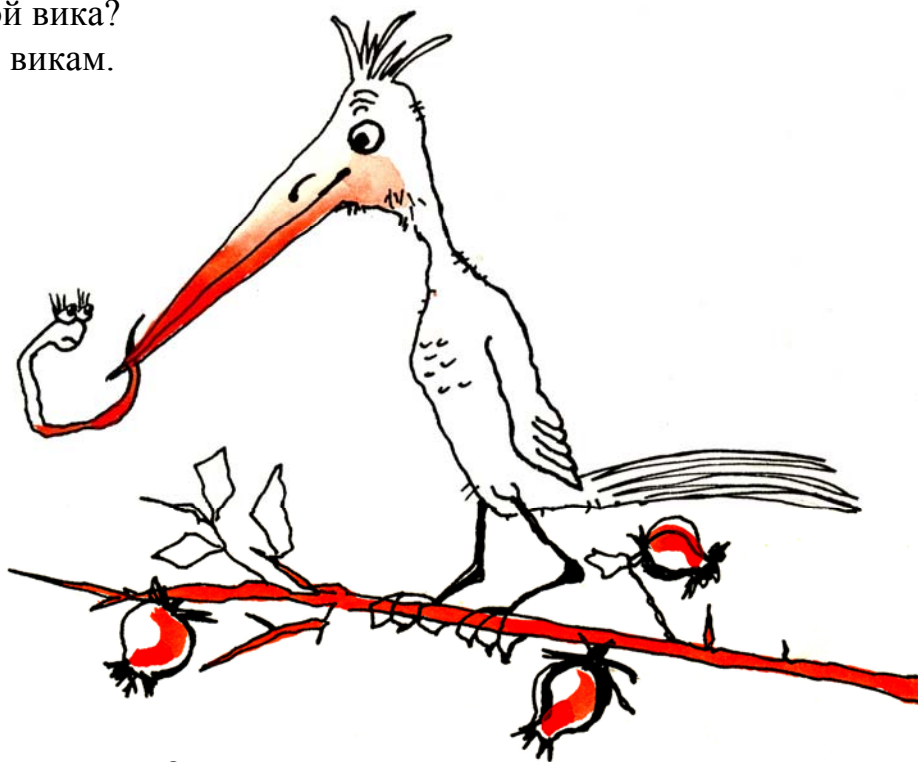
Следобед реши да си поотдъхне, вмъкна се в сянката на високо и разклонено дърво, но като притвори очи, разбра, че тук не може да се подремне. Кацнал на върха, един кълвач разлищаваше тишината, острият му клюн дълбаеше кората с лакомо настървение.

– Хей, кълвач!

Тишина.

– Кой вика?

– Аз викам.

– Какво викаш?

– Моля те, като гледаш от високо, напрегни зрението си и ми кажи съзираш ли в далечината едно сребристо езеро?

– Не съзирам.

– А тръстики?

– Няма такова нещо.

– А една висока синя птица?

- Няма, няма.
  - На юг!
  - Няма!
  - Няма или не се вижда?
  - Прекъсваш ме. Тъкмо се задава червейчето.
- Последва едно: Кърррррр!..

Лисичето се измъкна от примамливата сянка – да се отдалечи от пронизващия съзнанието Му шум.

Кълвачът най-последно изтегли червейчето, глътна го и се почувства най-щастливата птица на света. Той притвори очи.

Когато ги отвори, примигна от изненада. Май че излъгах, рече си кълвачът, но тогава бях зает. Вгледа се още веднъж в далечината. Там, ама доста далеч, зад гората и зад прегорялото зелено на равнината, потръпваше нещо сребристо. Ако това сребристо нещо е езеро, мислеше си кълвачът, и ако оранжевите петна са тръстики, нищо чудно между тях да се разхожда висока синя птица, което ще означава, че преди малко съм дал погрешна информация.

- Хей, лисиче!.. Лисичеееее!

Кълвачът искаше да помогне на скитника.

* * *

Казахме, напред вървеше Димби. Домби се оставяше да го водят. Той през цялото време тръпнеше, някой би добавил, че трепереше от страх. Как да не се страхува – вече осем дни се отдалечаваха от Резедавия вир, дори повече – осем денонощия.

Упорито напредваха в непознати за него далечини. Домби беше чувал, че в далечините има много неща, дори лъвове.

– Мокси – той изчака магарето, – ти вярваш ли, че утре или вдругиден няма да се натъкнем на някой лъв?

– Малко вероятно – отвърна магарето, – ходил съм и по-далеч, но лъвове...

– Когато Лиско те заведе на морето.

– Тогава не срещнахме.

– И все пак...

– Де да знаеш, викаш.

– Представи си, че на лъвовете им хрумне да тръгнат като нас.

– Може, не че не може, но и те трябва да си имат някой свой

Лиско.

Димби се спря да ги изчака.

– Какво си говорите?

– На общи теми.

– За лъвовете – добави Мокси. – Например има ли вероятност по пътя да се натъкнем на лъвове.

– Вероятността е много малка – започна да ги успокоява Димби. – Чими, насам нали няма лъвове?

– Какви лъвове? – Чими се приближи до тях повече отвсякога.

– Защо лъвове? Страхливци, кой говори за лъвове?

Домби седна на тревата.

– Вече осем дни и нощи – рече той. – Вървим из непознати места.

– Изобщо защо тръгнахме? – поиска да знае Мокси. – И кой тръгна първи?

– Ти! – обвини го Домби. – Заплака за Лиско и потегли!

– Но не за осем дни – възрази магарето. – Мислех, че ще си повървим един час и ще се върнем... А вие защо не ме спряхте?

– Предлагам да се върнем – рече Домби.

Мокси заяви, че кракът му повече няма да пристъпи напред; според него това пътешествие е лудост:

– Ето че лисчето ни повлече отново. Не усетихте ли как се забравихме и изминахме път за цели осем дни, без да се запитаем къде вървим. Едва днес благодарение на Домби се постави въпросът за лъвовете.

– Тихо!

– Защо тихо?

– Млъкни! – помоли Димби. – Някой вика.

Ослуша се. Някой наистина викаше. Зовеше ги. Молеше ги да се приближат.

– Домби, хич и не поглеждай натам – проплака Мокси.

– Защо? – започна да трепери Домби.

– Случайно погледнах и мога да ти кажа, че никак не съм доволен – заяви Мокси. – Това същество, ако ти се появи, да речем, нощем, ще бъде направо призрак.

Димби се взираше в посоката, но не можеше да различи добре това, което виждаше.

– Горкото плашило! – доложи накрая той. – Какво ли иска? Какво ли му е станало?

Без да се съвещава с приятелите, Димби тръгна към зеленчуковата градина.

– Добър ден.

– Аз съм плашило.

– Знам.

– Вися и плаша гаргите.

– Махай се от главата ми! – изкрещя Чими.

– Това и смятам да сторя – добави плашилото. – До днес висях спокойно на гредата, но мина едно приятно същество и разбунтува душата ми.

Четиримата пътешественици зяпнаха.

– Да знаете само колко малко ми трябва, за да стана човек. – Плашилото поклати ръкав. – Имам шапка, имам палто, панталони, обувца... Какво ми липсва още? Трябва малко да се посъбера, да се съсредоточа повечко и готово. Гаргите се плашат от мен, понеже им приличам на човек. Щом птиците ме смятат за човек, значи... Вие двамата също сте човечета, нали?

– Да – призна си Димби, – аз съм Димби.

– Аз съм Домби. Ние сме наистина човечета.

– Не, аз няма да вися повече и ще се съсредоточа – каза плашилото. – Ще се посвия и ще кристализирам във формата на човек. Имам ли шапка? Имам. Палто имам ли? Имам. Това са панталони, а ето ги и обувката. Остава само онова.

– Което е доста важно – прошепна Димби.

Плашилото слезе от гредата и се отърси, ръкавите се размятаха на всички страни, после свалиха шапката и започнаха да я отупват.

– Случайно да сте виждали някакво лисиче? – запита внезапно Димби.

– Преди малко – отвърна плашилото. – Поговорихме си, покани ме да го придружа.

– Къде?

– Натам. – Плашилото посочи. – Предложи ми да стана скитник, но аз, глупакът...

Пътешествениците отправиха погледи към гората, според думите на новия им познайник лисичето бе изчезнало в нея.

– То е някъде там – каза Домби.

– Между листата – каза Мокси.

– Наблизо – заключи Димби. – Може би само на пет крачки от нас.

Без да каже дума, Чими се запъти към гората. Един след друг пътешествениците изчезнаха в нея.

– Чакайте! – провикна се подир тях плашилото и затича да ги настигне.

* * *

Пътешествениците не разбраха кога се загубиха сред дърветата. Първо се отдели Димби, след него Домби, след Домби Мокси. За Чими да не говорим, той и без туй се движеше самостоятелно. Чими вървеше и се питаше: насам или натам? Като разбра, че нито натам, нито насам означава нещо, жабокът се приготви да извика за помощ, но кого? Какво щяха да кажат проклетниците? И ето че се случи най-лошото – нещо черно се изпречи пред него. Жабокът вдигна предните си крачка и изпищя.

– Какво има? – дотича Димби.

– Там нещо ме изплаши.

– Плашилото! – поясни Димби.

– Може би изплаших някого? – дотича плашилото. – Това е трагедията на живота ми.

Изпищяването на Чими все пак свърши някаква работа, всички се събраха накуп, дори се хванаха. В страха си Чими напипа нещо доста надеждно.

– Пусни опашката ми! – извика Мокси.

Чими се изчерви и пусна опашката, но побърза да потърси ръката на Димби. Димби се усмихна и каза:

– Страхът е велико нещо, нали, Чими?

– Хм! – отвърна жабокът.

Като се държаха здраво един за друг, като се препъваха и падаха в полумрака, петимата напредваха в неизвестна за никого посока. Мълчаха. Само плашилото говореше нещо безкрайно, описваше неописуемата си трагедия да живее, за да предизвиква страх, и то у кого, у милите пърхави птичета.

– Море, птичета! – промълви Мокси. – Аз и в момента треперя, като си представя, че се движиш зад гърба ми.

– Бе вие нямате ли си друга тема освен страха? – не издържа накрая Димби. – Само за туй ли ще говорим?

– Само за туй! – рече свадливо Домби. – Всъщност какво е животът? Животът е една филийка, намазана със страх.

Едва тръгнаха, трябваше да спрат – нещо тревожно се носеше из гората, на всичко отгоре някой викаше. Никой не посмя да наруши мълчанието, в тишината всеки се стараеше да разбере какво точно става.

Да, наблизо.

– Лисичеееее!

Димби първи подразбра, че място за безпокойство няма, и поведе опашката си – какво друго освен опашка можеше да нарече нанизаните зад него страхливци – към края на гората.

– Лисичеееее! – продължаваше да вика кълвачът от върха на високото дърво.

– Извинете – повдигна глава Димби, – търсите ли нещо?

– Едно лисиче – отвърна кълвачът. – Преди малко ме запита дали виждам в далечината езеро. Искам да му кажа, че виждам.

– Симпатично ли беше?

– Не знам, питаше за езеро.

– Езеро – Димби почеса главичката си. – Мокси, какво ще кажеш?

– Замислил е нещо с езеро – отвърна Мокси.

Пътешествениците се осведомиха накъде бе тръгнало лисичето и напуснаха гората. Щом излязоха от хладния полумрак, Чими с презрение пусна ръката на Димби и се отдалечи, зае постоянното си място, откъдето, без да ги изпуска из очи, можеше спокойно да следва върволицата. Осем дни следваше опашката на магарето. От няколко минути насам обаче на мястото на опашката имаше шапка.

* * *

На деветия ден сутринта Лиско се събуди сред висока трева в полето. Източният хоризонт готвеше поредната си изненада към света – въздухът там предстоеше да се разпука и розовите отблясъци щяха да изтласкат слънчевия жълтък в небето. Лисичето не можеше да се разсъни, все още му се спеше, снощи откритото пространство

го бе задържало будно до късно, разглеждаше целия тъмен купол и звездите по него. Някакъв вътрешен глас му подсказа, че е настъпил последният ден на вървенето; Лиско сякаш подуши близкото присъствие на синьото фламинго и потъна в мечти. Разхождаше се по звездите и отново се питаше – за кой ли път – как е възможно това – той си представяше с голяма точност нещо, което никога не беше виждал.

Подремна си допълнително, но накрая по кожата му се разля топлина, тя го надигна. Цветът на слънцето вече не беше жълт, а бял, равнината се смееше, в далечината трептеше млечна мъглица. Може би в нея се криеше развръзката. Лиско се търкулна в росата, отърси се и поиска да се усмихне, както бе правил редовно по-рано, но усети, че усмивката му е прищипана от предстоящите събития. Кожата му позасъхна, топлинката го ободри, Лиско неочаквано си спомни приятелите. Мисълта за тях не му подейства кой знае колко добре – беше ги напуснал изведнъж, кажи-речи, грубо. През всичките тия осем дни и кой знае докога, Димби, Домби и Мокси ще си задават въпроси и няма да получават отговори. За магарето туй е сякаш по-безболезнено, край на приключенията, но за Димби и Домби не – момченцата ще се разкъсват от мъка, която и Резедавият вир не може да измие. Но какво можеше да им каже той тогава? Щяха ли да го разберат? Самият Лиско разбираше ли какво точно става с него? Вече не го интересуват нито лудориите, нито приключенията. Защо? Нима това, към което се е втурнал сега, няма да се окаже всъщност приключение, най-голямото в досегашния му живот? Скоро ще разберем, отвърна си пътешественикът, нещо ми подсказва, че загадката се спотайва в мъглата отсреща.

* * *

Мъглата започна да се изпарява, тя разтваряше вратите си и разкриваше сребрилата повърхност на езеро. Край езерото, сякаш да го защитят от нещо, се издигаха мечовете на тръстики. От вътрешността на водните пространства – лабиринт от тръстикови острови – долиташе врявата на хиляди птици. Когато разсъмна добре, много от птиците се надигнаха от островите и започнаха да населяват плитчините. Особено им беше приятно да прекарват дните си в плитчината, обърната към полето. Големите криле хвърляха сенки върху кристалната прозрачност, после приплясваха върху нея – прииждаха рибари, лебеди, пеликани, чапли. Накрая водата се омиротворяваше наново, птиците плаваха спокойно сред

спокойствието, оглеждаха се, любуваха се на хубостта си или пък на някоя копринена перушинка до тях. В този кът на тишината беше пълно с красиви хармонични движения – тук се мерне гладко изваяна глава с изумрудено око, там грациозно се разтегне и свие шия, лениво се разперват криле, нови перушинки във водата, призивно зазвучава откъснат, сякаш заблуден звук.

Но идва един момент, в който птиците се сковават, всички обитатели, заедно с буболечките на езерното заливче, се притаяват в очакване на Синьото фламинго. Синьото фламинго долетява бавно от своето островче, то очертава голям кръг над тръстиките, навярно държи да го забележат, кой знае – може би се оглежда във водата, а после каца върху пясъчната ивица на заливчето. С неговото долитане пейзажът се разкроява още повече. Накрая птиците излизат от вцепенението си, раздвижват се и започва всекидневието им. Чаплите, рибарите и пеликаните, дори лебедите, всяка птица, от първата до последната, немееше пред красотата на Синьото фламинго.

* * *

При потеглянето си от Резедавия вир Лиско сякаш усещаше как невидима ръка дърпа конца и безпогрешно го води през гори, планини и полета. Сега тази невидима ръка бе успяла да го изведе точно на езерното заливче. Като видя тръстиките и птиците между тях, лисичето си каза: даа, това е всъщност видението ми, появи ми се в предишното приключение, когато подпиряхме една стена да не падне. След малко би следвало да видя...

Най-после онова нещо излезе от прикритието на тръстиковата завеса и хвърли сиянието си в очите му. Постоя на място секунди и отново се раздвижи. На Лиско му се стори, че няма да понесе изненадата, но скоро се окопоти и без да разбира защо, извика:

– Хей!

Синьото фламинго плавно задвижи дългата си шия, извърна глава към него и го погледна. Сега вече Лиско си помисли, че може и да припадне. Бяха го забелязали. Забелязват го навсякъде, той е забележителен; не напразно е бил в гнездото на орела и в стомаха на акулата.

– Пристигнах! – доложи Лиско. – Повикахте ме и дотърчах... Не можех да не дойда, нямаше как. Мислите ли, че вече нещо може да ни раздели?

Синьото видение извърна глава към езерото, направи няколко бавни крачки и нагази във водата. Шията му наподобяваше мълния. Водата го отрази. Получиха се две сини прелести.

– Моля ви – надигна гласчето си Лиско. – Пътувах осем денонощия към вас... Аз съм Лиско! За мен са писани книги! Обърнете ми малко внимание!.. Животът ми е пълен с приключения...

Синьото фламинго клъвна тревичка от водната леща, разпери крилете си и ги прибра. Една перушинка се вдигна във въздуха, всички птици се отправиха към нея и се сборичкаха.

Лиско клекна на задните си крачета и се замисли.

* * *

– Съсипвате ме – прошепна магарето, – унищожавате ме с това принудително лежане сред тревата. Обичам да лежа, да, но не, когато ме принуждават. Нима ще се крием цял живот така? Вече цяла година лежим и го наблюдаваме. Докога? Кога ще си вървим обратно?.. На всичко отгоре трябва и да шептя, забранено е да се говори нормално. Домби, кажи му на Димби, това не е честно, на мен ми се става, схванах се.

– Преувеличаваш, Мокси – отвърна тихичко Домби. – Не е изминала цяла година, а само два дни.

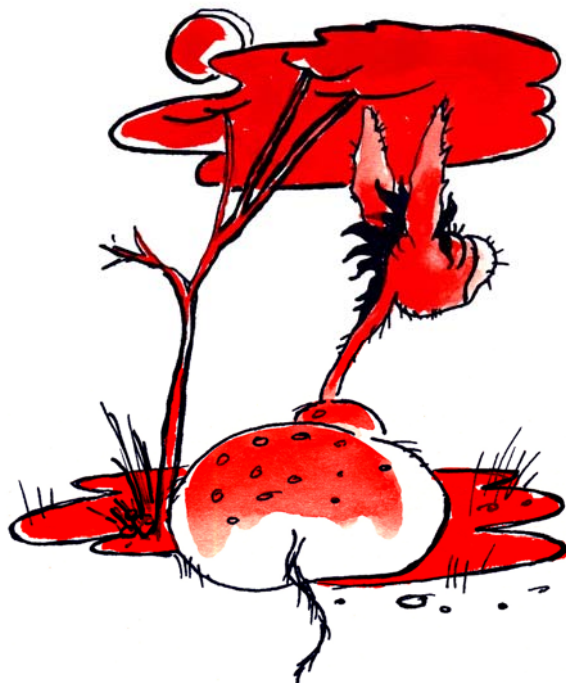
– Че малко ли са?

– Млъкни.

Този път Домби не бе склонен да се съгласява с магарето. Той отново разтвори тревата пред себе си, извърна глава към езерото и потърси птицата. От два дни те лежат на земята и наблюдават птицата, която се състои от хармонично разположени елипси, кръгове, параболи, триъгълници и всичко останало от геометрията.

Уж трябваше да наблюдават лисичето, а какво стана – сега са занемели и се взират, стараят се да не пропуснат нито едно движение на фламингото. Откакто са заели позицията си под единствения дъб сред полето, те не откъсват очи от синьото облаче. Всяка вечер то отлита към вътрешността на езерото, а след него отлитат другите птици. Всяка сутрин откъм островчетата долитат първо другите птици, а след тях и синьото облаче. Лисичето стои като заковано на брега, изпраща фламингото и го посреща. А как ще завърши тази история, никой не знае. Лисичето вече не говори. След като поразмисли известно време, реши, че трябва само да мълчи и да съзерцава. Мръкна се и се съмна два пъти – какво от това? Лиско чакаше търпеливо да изминат безкрайните нощи, за да посрещне изгревите и появата на вълшебното синьо видение.

Без да разбират как се случи и при тях, Димби, Домби, плашилото, защо да не кажем и Мокси, също се поддадоха на чудото – пълзяха със сянката на дъба и лежешком дебнеха. Димби бе направо онемял. Понякога Домби се принуждаваше да го пипне – жив ли си? Вместо да отвърне нещо, Димби само извърщаше към него омагьосани очи.

През нощта можеха да спят, но синята магия не им даваше покой и тогава – тя се вплиташе в сънищата им. Димби сънуваше един и същи сън – фламингото лети, той е на гърба му, а птицата го носи по света. Под думата „свят“ момченцето разбираше ония места, за които му бе разказвал Лиско. Мокси не сънуваше фламингото, но

и той, горкият, се улавяше в моменти, че се заглежда в красивите му движения.

– А аз, глупакът, висях сред градината на един кол – тюккаше се плашилото. – Висях и не знаех какви чудесии има по света.

– Не мисли, че светът е пълен с такива птици – започна да го осведомява Мокси. – Вземи например мен, толкоз време живея на света, отивал съм и до морето, но за първи път се натъквам на подобно нещо. Забелязал съм, повлека ли се по ума на лисичето, не може да не се натъкна на бедствие.

– Защо пък бедствие? – учуди се плашилото.

– Почти – допълни Мокси. – Наблюдаваме го и си пилеем времето.

– А какво би вършил иначе?

– Ще търся бодили, по тия места не може да няма. И ето, вместо да дъвча тръни, аз лежа тук като дънер и наблюдавам едно синьо петно. И все пак нашата е лесна, но Лиско – той какво ще прави, не знам. Както се е захласнал, не го виждам да се нормализира до една година.

– Но вървите след него.

– Осем денонощия!

– Защо?

– Приятел. Ако го оставим така, отиде животът му. И за какво? Тези сини петна нито се ядат, нито нищо, шашма. И все пак, ще видиш, накрая Лиско ще измисли някакво обяснение. Добре, че не е опасно за живота. Само дето ще трябва да блъскам обратно още осем денонощия. Димби, колко е часът?

Димби погледна часовника си:

– Петдесет и осем.

– Много е рано – отчая се Мокси..– Какво ще правим до вечерта?

Прелетя някаква сянка. Нито Димби, нито Домби, а още по-малко Мокси или плашилото ѝ отдадоха особено значение. Пет секунди след това зад гърба им, се понесоха викове.

– Помоощ! – викаше Чими. – Помоощ, отвлякоха ме!

Сърцето на Мокси се преобърна, сърцето на Домби подскочи, а сърцето на Димби трепна.

– Какво стана? – поиска да знае плашилото.

– Нищо – започна да се успокоява Мокси. – Отнесоха Чими.

Преди да се махне, щъркелът направи един кръг над главите им, бандата видя ясно как жабокът виси, клюнът го беше захапал внимателно за задното краче. Това даваше възможност на Чими да

Sooooo!

SOS!

-Help...

-помощь!

-помощь!

-Help!

виси с главата надолу и да крещи. Накрая щъркелът набра височина и полетя към сухия бряст в далечината. Там се спусна и кацна в гнездото си.

* * *

Лисичето не чу нищо, то май беше загубило способност да чува и да вижда всичко друго освен Синьото фламинго. През изтеклите два дни на размисли и наблюдения лисичето бе разбрало, че синьото съвършенство пред него принадлежи на всемогъщи земни и неземни сили, до които не може да се докосне. Можеше само да гледа и да мечтае. Но и това не е малко, нали? – каза си Лиско. Важното е да вникнеш в магията, да изпиташ насладата докрай. Като се докосна и до тази мисъл, лисичето усети, че му олеква, и никак не съжеляваше за уморителното пътешествие от Резедавия вир до езерото с тръстиките.

– Чими вика за помощ! – каза някой зад гърба му.

Лиско излезе от екстаза си и се обърна. До него стоеше Димби, зад Димби надничаше Домби, зад Домби потръпваха ушите на Мокси, а зад Мокси – плашилото.

– Чими вика за помощ – изрече този път Домби.

Те му казваха нещо, което все още не можеше да се намести както подобава в съзнанието му.

– Какво, и сега ли ще го спасяваме? – възнегодува Мокси. – С него е свършено, вече е изяден.

Те ми казват за някого, че е изяден, помисли си Лиско.

– Може и да не е – рече Димби.

– Сигурно не е – допълни Домби. – Щъркелът го беше уловил внимателно за крачето, навярно е намислил нещо по-различно.

Говорят, говорят... Край мен се обсъжда нещо. Това нещо, изглежда, е важно. Заобиколен съм от говорещи същества. Те ми пречат да гледам, пречат ми да се наслаждавам. Не знаят, че се наслаждавам.

– Лиско – прошепна почти в ухото му Димби, – ела на себе си. Виж, ние сме до тебе, отново сме заедно и нищо не може да ни раздели. Ние те обичаме.

Някой ми шепне приятелски, уверява ме, че ме обича.

– И ти ни обичаш – доближи се до другото му ухо Домби. – Нима е дошло време да се разделяме? Нас никой не може да ни раздели, защото много, много се обичаме.

Ох, те не знаят... Някой ми налива мисълта, че ме обича. Ту в лявото, ту в дясното ухо. Добре, но какво да сторя, когато усещам, че не обичам никого на този свят, обичам само тази синя светлина.

– Виж какво, приятелю, пък ще взема да те ритна най-последно! – Мокси вдигна крак. – С един ритник ще те пратя в езерото да изтрезнееш!

Нещо подсказа на лисичето, че край него са се вкупчили най-близките му, все верни сърца, но той все не можеше и не можеше да се надигне от дълбочината на екстаза си.

– Глупако, тук е Мокси!..

Чакай сега – кой беше Мокси?

– Магарето!

Да, да, имаше нещо подобно.

– С тебе отидохме до морето, помниш ли?

Спомня ли си? Може би ще си спомни.

– Добре, но аз не видях морето – продължи брътвежа си Мокси, – защото на сто метра от брега попаднах на тръни и се заядох.

Нещо ми се върти в съзнанието.

– И преядох!

Това го беше направил Мокси, хрумна му изведнъж на лисичето.

– Неповторим случай, помниш ли, когато живо същество изминава четиристотин километра да види морето и не вижда морето, понеже преяжда и пада между тръните.

Ех, че хубаво беше, помисли си лисичето.

– Славни времена! – извика Мокси. – Чудесни! Синята акула те глътна без остатък!..

– Мокси, ти ли си?

– Аз съм!

Лиско се изправи, а Мокси се понаведе малко и започнаха да се целуват.

– Къде са Димби и Домби?

– Тук сме!

– Мили мои приятели!

Лиско заплака от радост.

Постепенно в него просветляваше, Лиско се отърсваше от химерата си, бавно, ала уверено стъпваше на крачетата си. Край него предметите се приближаваха и се очертаваха все по-ясно. Това долу е трева, това горе е небе, пред носа му е езерото, в езерото има

тръстики и птици, една от птиците е много, ама много красива, с дълга гъвкава шия, от птицата се излъчва трептящо сияние.

Димби, Домби и Мокси сега мълчаха, мълчаха и чакаха да видят какво ще стане.

Приятелят им трябваше да избира – или приятелството, или влюбването. Приятелството или любовта?

– А! – Лиско се ухили. – И плашилото!

– И аз!

Плашилото се зарадва – бяха го запомнили.

– И какво ми говорехте? – заинтересува се лисичето. – Беше интересно.

– Отвякоха Чими!

– Чимиджимичамиджоми?

– Дааа!

– Че какво търси Чими тук? – изненада се Лиско.

– Дойде да ти направи проклетия! – рече Димби.

– И сега трябва да го спасяваме! – допълни Домби.

– Но аз съм против! – протестира Мокси. – Да го зарежем и да си вървим!

Димби се зае да обяснява, той разказа как четиримата заедно с плашилото са се наредили зад гърба на лисичето...

– За да те наблюдаваме – допълни Домби.

– Ти беше омагьосан! – подхвърли Мокси.

Но Димби настоя да разкаже сам, понеже се губело време, не бивало да се забравя, че жабокът е отвлечен и вика за помощ, а който вика за помощ, където и да се намира, какъвто и да е той, трябва да бъде спасен.

– Ние те дебнехме зад гърба – не се стърпя отново Домби. – И наблюдавахме туй, което наблюдаваше.

– Какво наблюдавах?

– Онуй!

– Кое?

– В което започнахме да се влюбваме и ние.

– Ами то си беше за наблюдаване – предаде се Мокси.

– Точно така! – призна си и Домби.

Обаче Лиско обърна гръб на езерото. Той се загледа в ниските бели облачета на хоризонта. Пред хоризонта се зеленееше гора. Пред гората се стелеше бледозелено поле. Някъде се извисяваше огромен, изсъхнал вече бряст. Умиращият бряст носеше на челото си украса. Тази украса се състоеше от едно гнездо и един щъркел в него.

– И мислите, че жабокът е там?

– Видяхме като го грабнаха.

Сърцето на лисичето се преметна, палавникът си спомни как сам тогава бе грабнат от орела Каменар, той го вдигна високо във въздуха и го пренесе от Тихата гора в гнездото си, уж щяха да го ядат за вечеря с орлетата, но жителите на Тихата гора се надигнаха и го спасиха.

Ще съумеят ли сега петимата да помогнат на проклетника?

– Тишина! – помоли Лиско.

Нищо във въздуха не трепваше, зад гърба им проплесна крило, но отново стана тихо. Нашият общ приятел се прибра в кожата си, помисли си Мокси, той влиза в ролята си, отново се готви да започнем нещо, но този път ще си трая, защото не подушвам опасност за живота, усещам само възможност да изтръгнем милото ни симпатично лисиче от подлите нокти на любовта.

В гнездото затрака клюн.

Ето че някой извика за помощ.

Петимата се спогледаха.

Мокси примижа и прошепна:

– За съжаление проклетникът е още жив.

– И се очертава приключение! – оживено забеляза Лиско. – Остава да измислим плана.

Кожата му потръпна, той се сви на задните си крачета, а протегна силно предните; кръвта му залудува от приятни предчувствия.

* * *

Ако трябва да се върнем мъничко назад, за да ни станат по-ясни събитията, можем да почнем от там, когато Чимиджими-чамиджоми лежеше в тревата на десет скока от омразните му неприятни проклетници. Те също се криеха в тревата и от своя страна също следяха деянията на своя още по-проклет, но и шантав отгоре приятел. Жабокът вече бе започнал да съжалява за уморителното вървене през ония осем денонощия. Стремежът му на всяка цена да извърши проклетия този път го беше довел на много опасно място – трябваше да се крие старателно и да се държи далеч от езерото, брегът там гъмжеше от опасни за живота птици. И най-важното – как да му правиш проклетия на тоя, каква по-голяма проклетия от тази, дето си я бе причинил сам, глупакът му с глупак, да извърви толкоз дълъг път по любовни причини!.. И все пак добре, че дойдох, мина през ума на проклетника, да му видя разгрома.

Глупавите му приятели ще се помъчат, разбира се, да го спасят, магарето например може и да го ритне, но на него нищо няма да му помогне, любовта погубва дори хората, какво остава до една такава мръвчица.

Думата „мръвчица“ му се хареса, жабокът я изрече повторно в ума си, без да подозира, че в момента сам се е превърнал в мръвчица – той усети приятната мекота на някаква сянка в горещия ден и покъсно неприятно ощипване по десния заден крак. Тялото му натеза и увисна, но устата му се оказа свободна и сякаш самичка издаде вик за помощ. Чими викаше отчаяно. Надяваше се само на едно: зовът както някога да бъде чул от оня глупав влюбен проклетник.

Жабокът крещеше и летеше високо във въздуха. Чак сега той огледа езерото и разбра колко голяма е водата му, колко широко е полето и гората, и колко издребняваха проклетниците в отдалечаването си.

А смятах, че ще извърша още много злини, помисли си Чими, когато го пуснаха в гнездото.

– Това е! – усмихна се щъркелът. Най-сетне можеше и той да каже нещо с клюна си. – Случайно да ме познаваш?

– Не искам да те познавам! – врясна жабокът.

Но нещо му се мерзелееше, тъкмо тоя тип му се виждаше познат, обаче откъде?

* * *

Лиско се обърна към езерото. Предстоеше му да се приближи отново до него, да хвърли последен поглед на фламингото и да се устреми към спасяването на Чими. Тръгна бавно, незабележимо, стараяше се да изглежда спокоен, сега вече знаеше, че го следят очите на приятелите.

Но само те ли?

Този път фламингото бе излязло на пясъчната ивица. Стърчеше неподвижно в най-забележителната си поза. Главата му бе извърната към сушата.

Лисчето се приближи, кажи-речи, до него. Очакваше всеки миг синята приказка да се отдалечи. Но това не стана. Бледорозовите очи на птицата го наблюдаваха и излъчваха странна розова тъга. Тази с нищо необяснима тъга, бликнала сякаш от дълбочината на красотата, предизвика у лисчето намерение да стои така пред нея до свършека на света, да я разнищава и разгадава, докато проникне зад пределите на нейното магьосничество.

– Трябва да се разделим – изрече кратко лисичето. – Струва ми се, че не бива да оставам повече тук. Копнежът ми да те видя се породи далеч от това място, пребродих дългото разстояние и те видях, сега имам поне представа за онова, което граничи със съвършенството. Умолявам те, не ме принуждавай да се превърна в сериозно животно. Приятелите са зад гърба ми, Чими отново вика за помощ, приключението и този път витае край мен.

Птицата величествено раздвижи гъвкавата си шия, повдигна грациозно крило, отскубна нежна синя перушинка от него и я пусна върху пясъка. В напрежението на този внушителен момент сърцата на другите птици, които наблюдаваха отстрани раздялата, се свиха.

* * *

– Димби!

– Кажи, Лиско.

– Вземи перушинката и ми я пази като очите си.

Димби пое дребната синя въздишка в дланта си, открехна джобчето на ризката си и я пусна в него.

– Тръгваме ли? – Покани ги Лиско.

Мокси, леко извърнат настрана, изчака приятелите да минат пред него, не желаше да видят сълзата в лявото му око, не му се щеше да става смешен като Димби и Домби, те едва не се разреваха. Дори плашилото се сгърчи от мъка, сви се, горкичкото, без сълзи, понеже нямаше лице и не можеше да заплаче като хората.

По пътя, който трябваше да извървят от езерото до бряста с гнездото, Лиско им разкри плана си за новата спасителна операция. В предстоящите събития не ги очакваха опасности, само трябваше да се правят на артисти.

– Хубавото на новото ни приключение се състои в това, че няма риск за живота – забеляза Мокси. – Всичко ще се развива кротко и успехът ни ще зависи главно от нашето красноречие. Но защо трябва да спасяваме за трети път един и същи проклетник, на този въпрос още никой не ми е дал задоволителен отговор.

* * *

Търпението на щъркела започна да се изпарява, на него му омръзна да слуша хленченето и крясъците за помощ.

– Млъкни! – извика неочаквано той. Чими забеляза, че клонът му позеленява от яд. – Достатъчно съм те търпял.

– Няма да млъкна! – изкрещя жабокът.

– Тогава ще те глътна веднага!

– Помоооо...

– Тихо!

– ...ощ!

Щъркелът го чукна с клюна си по главата, но това не усмири проклетника, той се замята на всички страни и се накряска до изтощаване. Накрая се отдръпна и погледна похитителя си.

– Знаеш ли защо те държа все още цял? – Чими умираше от любопитство, но не посмя да запита. – За да ме познаеш. Ние с тебе се познаваме.

Чими се вгледа още веднъж.

– Лъжеш, че се познаваме!

– Ами!

– Ти си голям лъжец!

– Някога с тебе се явявахме на конкурс.

– Аха.

– За най-дългото име.

Чими се разтрепера.

– Сега сети ли се?

– Сетих се.

– Там ти посмя да ми се опреш.

– Чичо щъркел – захленчи жабокът, – за всичко тогава беше виновно едно лисиче, едно омразно и презряно животинче, което ненавиждам от дъното на душата си. Не помните ли, то се намеси и присъдиха голямата награда не на вас, а на мен. А вашето име си беше и по-дълго, и по-хубаво.

– Ти знаеш ли какво си?

– Какво съм?

– Едно кошмарно зло!

– Виж, това е вярно; аз съм проклетник и обичам да причинявам злини.

– Измъкна кошницата с ягоди изпод клюна ми – голямата награда на конкурса. Вместо да ги изям аз, изяде ги ти! Сега пък ще нагълтам тебе!

Чими пое въздух и завика. Крясъците му за помощ отново заблъскаха топлата тишина на полето. Щъркелът го остави да се навика. Чими врякаше и няколко пъти погледна от гнездото към земята. Видя му се много високо, скочи ли – ще се пребие. Но и да скочи, къде ще побегне от острия поглед на вековния си враг? Като се поувори, проклетникът замълча.

– Ти си мизерен злосторник! – настоя щъркелът.

– Прав си – съгласи се Чими.

– Добре, че го съзнаваш.

– Не само го съзнавам, чичо щъркел, но съм дълбоко убеден в това. На мен ми доставя удоволствие да съм лош. Сега например не ме е яд, задето ще умра, а за туй, че ще престана да върша проклетии. Ако съм сигурен, да речем, че като ме глътнете, ще се отровите, сам ще вляза в стомаха ви.

– Откога разговаряш на ВИЕ?

– За първи път. Не знам на какво се дължи, но с вас ми се говори на ВИЕ, понеже сте много страшен.

– По-страшен и от човека?

– Че какво му е страшното на човека? – учуди се Чими.

– Всичко зависи от него – въздъхна щъркелът. – Пресушава блата, създава блата – прави каквото си ще.

Щъркелът се беше приготвил да говори повече за пакостите на човека, но замълча. Той видя, че от далечината се задава едно мъничко човече. Човечето се приближаваше. Едва се подаваше над тревата – слабовато, може би на една годинка, може би на две, а нищо чудно, ако имаше три, четири или пък пет годинки, но в никакъв случай повече. Човечето се приближи до бряста, вдигна главичката си към гнездото и заговори.

– Добър ден – започна то. – Мога ли да ви запитам нещо?

– Можете – усмихна се щъркелът.

– Да сте виждали някакъв човек?

Щъркелът едва удържа смеха си:

– Ами ти не си ли човек?

– Не! – отрече решително човечето. – Аз съм дете.

– Аха.

– Търся човек с черна широкопола шапка, черни обуца и тъмен, но поизбелял от слънцето костюм. Под палтото си крие трион.

– Трион ли? Че защо му е трион?

– Не знам.

– Така ли? – Щъркелът се посмути. – И защо го търсиш точно тук?

– Видях го да се отправя насам.

– Не съм го забелязал.

Димби се извини за безпокойството, сбогува се учтиво и се отдалечи.

Щъркелът огледа околността. Никакъв човек не се виждаше. Само едно човече – пълничко, с големи уплашени очи, може би на една, две или три, може би четири, но най-вероятно на пет години.

– Чичко, вие отдавна ли стърчите горе? – запита Домби.

– От много, много отдавна.

– Да сте забелязали някакъв човек насам? Слаб и висок, с шапка и официален костюм?

– Друго забележително нещо? – интересува се щъркелът.

– Под палтото си крие трион.

– И защо му е?

– С него реже.

Душата на щъркела трепна:

– Какво реже?

– Не знам.

– Не съм го виждал. Значи не ти е известно какво реже?

Домби се извини, сбогува се мило и се отдалечи.

Щъркелът обезпокоено огледа полето, но човек наоколо не се мяркаше, приближаваше се едно нищо и никакво магаре, по-скоро магаренце. Като вървеше, магаренцето се оглеждаше за някой трън, но тръни в тази местност нямаше и магаренцето все повече се нервираше.

Противно на очакванията, Мокси подмина бряста и сякаш щеше да продължи пътя си, но щъркелът реши да се информира от него дали случайно магарето не е срещало някакъв човек с шапка.

– Не искам и да го срещна – отвърна твърде неучтиво Мокси. – И съм ядосан, ще знаеш!..

– С шапка, нали?

– Официален костюм.

– И обуца, нали?

– От него бягам! – ядоса се допълнително Мокси.

– Защо, какво ти прави?

– Тъкмо се излегна на сянка, човекът се приближава, измъква щърбавия си трион изпод палтото и почва да реже дървото.

Щъркелът долови досадното усещане, че се разтреперва.

– И защо го реже?

– Защото е лош.

– Дървото, викаш – зимисли се щъркелът. – Защо така... този човек? Какво му правят дърветата?

– Много е лош! – Мокси се почеса и продължи. – Разправя, ще изсека, вика, всички дървета, по целия свят, вика. Един приятел си имах, вика, проклет беше и неприятен беше, най-досадното и

противно същество беше, вика, и този простак се наричаше Чими, вика, но все пак ми беше приятел, с него съм свикнал и какво стана, вика, един щъркел, вика, взе, че го изяде.

Краката на щъркела се олюляха. Той се принуди да полегне:

– Но защо реже?

– Ще премахна, каза, всички дървета наоколо, каза, да се изтърбушат всички гнезда, каза, и да няма къде щъркелите да си вият нови гнезда.

– Че той е много лош, този твой човек.

– Не е мой! – протестира магарето. – Реже ми сенките. А бе я се махай от главата ми, кво съм седнал да ти обяснявам. И всичко туй заради един мизерен и жалък проклетник, който заслужава да бъде изяден не един, а три пъти!

Мокси изрева яростно и се отдалечи.

Щом останаха сами, щъркелът изгледа жертвата си.

– Сега, Чими, разбра ли какво направихме?

– Не съм Чими!

– А кой си? – запита с надежда щъркелът.

– Чимиджимичамиджومي!

Щъркелът се изправи и започна да се разхожда нервно, доколкото му позволяваше големината на гнездото.

– Чу ли какво казаха за теб?

– Аз на туй мърляво магаре тъпкано ще му го върна! Знаеш ли как го мразя? Много го мразя!..

Чими изрече още много думи, но щъркелът отдавна бе престанал да го слуша, щъркелът мислеше за съдбата си, за съдбата на всички щъркели, за съдбата на дърветата, за блатата и за човека изобщо.

* * *

Унесен в нерадостните си мисли, той не забеляза кога се е приближила широкополата шапка.

– Хей! – извика отдолу плашилото. – Как се казваш?

– Аз ли?

– Какво се правиш на ударен! Как ти викат?

– Щъркелшарендългокракязатракайтрататрак.

– Така и предполагам.

– Какво искате да кажете?

– Значи ТИ отмъкна и изяде приятеля ми Чими! – Плашилото бръкна под палтото си. – Сега пък аз ще отрежа дървото, та да ти падне гнездото. Един-единствен приятел си имах на света, беше ми и за приятел, и за неприятел, познавах го като проклетник, но си беше мой. А ти взе, че го изяде, и сега ще си платиш.

След като заплаши, плашилото се наведе към дебелия бряст.

– Стоп! – извика щъркелът. – Моля те, човеко, пощади дървото ми! Ще ти върна жабока, само не вади триона!

– Как ще го върнеш? – учуди се плашилото. – Нали го изяде?

– Там е работата – рече щъркелът, – за добро или лошо, не го изядох. Чими, покажи се!

Разбрал, че поне засега животът му е спасен, жабокът подаде главата си от гнездото.

– Чими! Братко мой! – извика радостно плашилото и замаха ръце.

– Какъв брат съм ти аз на тебе бе, глупако, не ме наричай брат, къде се намираш!..

Щъркелът се засмя злорадо, хвана крачето на Чими и внимателно го постави до човека. Плашилото отвори джоба на палтото си. Жабокът лесно схвана, че трябва да се скрие на сигурно място.

– Сега ще режем ли дървета? – запита щъркелът, след като се върна в гнездото си.

– Няма да режем.

– Това да се чува – отдъхна си щъркелът.

– Пък и нямам трион – засмя се плашилото и разтвори пешовете на палтото си.

Туй не беше нищо друго освен знак да се появи Лиско. Лисчето сияеше. То махна с лапичка към гнездото.

– Познайник, здравей!

Лиско посочи щъркела на приближаващите се Димби и Домби.

– Да сте го виждали някъде?

– На конкурса за най-дългото име! – побърза да извика Домби.

– Щъркелшарендългокракязатракайтрататрак! – допълни Димби.

– Тогава той искаше да измъкне наградата от ягоди и си постави цяло стихотворение за име. – В този момент лисичето се държеше като детектива, който накрая разкрива престъпленията. – Но ние спечелихме кошницата по право, Чими си я извоюва честно, с името си.

– Така е – съгласи се от гнездото щъркелът, – но едно нещо не мога и не мога все още да разбера: защо сте хукнали да спасявате това проклето животинче, това нищо и никакво зло?

– Защото си е наше – извика весело Лиско – и си го познаваме. По-добре да си ни е то, отколкото да ни се струпа някое друго, непознато, на главата.

Всички се засмяха, включително и щъркелът. Само Чими се потайваше в джоба.

– Това наричам приключение! – забеляза Мокси. – Но както ме мързи, хич не зная начина, по който ще изминем тези осем денонощия до Резедавия вир.

– Затъжих се за Резедавия вир – призна си и Димби.

Поговориха още малко със щъркела за проблемите му и се сбогуваха. Вървяха бавно и вече не толкоз радостно, нямаше го предишното оживление; да не говорим за плашилото, което бе направо съкрушено.

Два часа след това Лиско спря.

– Е, приятели?

Погледнаха към зеленчуковата градина и особено към гредата със сламения макет; и гредата, и сламата стърчаха сред градината голи – непоносимо тъжна гледка, дори пейзажът се стори на приятелите незавършен без присъствието на истинското плашило.

– Не ми казвайте нищо – побърза да проговори плашилото. – Разбрах, че не съм родено да скитам по света, да лудувам в приключения. Моето предназначение е да плаша птиците, да пазя плодовете на човека. Все пак радвам се, че успях да се включа в това ваше приключение и да помогна. По едно време дори започнах да мисля, че ми е определена главната роля. А това не е малко – поне веднъж в живота си съществото да изиграе своята главна роля.

Като изрече репликите си, плашилото бавно тръгна към своята голгота, облече със себе си гредата и сламата и се провикна:

– Сбогом.

Но нещо извряка:

– Помоооооц!

Сбогуващите се стъписаха. Плашилото спокойно бръкна в джоба на палтото, измъкна врещялото, огледа злото, което се излъчваше от него, и го пусна на земята.

– Проклетници! – извика Чими. – Всички сте глупаци и некадърници, но един ден ще ви отмъстя по такъв начин, че ще ме запомните!..

Посмяха се още малко и тръгнаха. Жабокът закричи на десет скока зад редицата им. Най-напред вървеше Лиско, след него Димби, след Димби – Домби, накрая – магарето Мокси. Стигнаха до една река, съблякоха се и се разхладиха. Излегнаха се блажено на тревата. Мокси лениво потърси тръни, Димби загледа облачетата в небето, а Домби разрови тревата за диви ягоди. Не му се беше случвало да намира, но беше чувал, че някои са намирали, макар на друго място и по друго време на годината.

Както наблюдаваше облачетата, Димби несъзнателно бръкна в разтвореното джобче на ризата си.

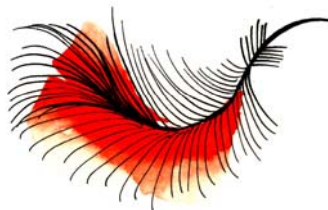
– Лиско, виж!

Всеки погледна чудесното синьо глухарче в дланта на Димби, всички въздъхнаха, но зорко следяха поведението на лисичето.

– Хубаво, нали? – забеляза най-после Лиско. – Върни го в джобчето си, Димби, това ми е скъп спомен.

Сега стана още по-приятно, дори повече, отколкото трябваше, те лежаха и мислеха за нещо. Спомени, спомени, приключения... По едно време Мокси простена. Недоумяващите погледи се извърнаха към него.

– Нищо особено – успокои ги Мокси. – Спомних си само как съм се противопоставял на всичко.

КРАЙ